

РЕШЕНИЕ

№ 2032

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Галина Ташева Въззивно гражданско дело № 20211100506597 по описа за 2021 година

С Решение № 20067213 от 15.03.2021 г., постановено по гр. д. № 20415/2019 г. по описа на СРС, ГО, 69 с-в, „А.Б.Б.“ АД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. София, бул. **** е ОСЪДЕНА да заплати на ОД на МВР-Плевен, ЕИК **** със седалище и адрес на управление гр. Плевен, ул. „****“ на основание чл. 79, ал. 1, вр. с чл. 82 ЗЗД, вр. чл. 605 от ТЗ сумата от 10 000 евро, представляваща обезщетение съгласно т. 2 от Договор с рег. № 30563/24.09.2014г. за наем на сейф с необявено съдържание, ведно със законна лихва върху сумата от датата на исковата молба - 27.06.2018г. до окончателно изплащане на вземането и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК „А.Б.Б.“ АД е осъдена да заплати на ОД на МВР-Плевен сумата от 1152,33 лв. - разноси по делото.

Срещу първоинстанционното решение е депозирана въззивна жалба от „А.Б.Б.“ АД, чрез пълномощника й ЕВГ. АЛ., с която същото се обжалва като незаконосъобразно и неправилно. В жалбата се излагат доводи, че при формирането на изводите за основателност на предявения иск, първоинстанционният съд е допуснал съществени нарушения на изискванията на ГПК, като не е обсъдил всички фактически данни и представени доказателства по делото, както и всички наведени възражения срещу исковата претенция. Поддържа се, че съдът е допуснал също така и неправилно прилагане на материалния закон, в резултат на което е постановил необосновано и неправилно решение, което подлежи на отмяна. Излага се, че за да уважи иска, СРС е приел, че е била осъществена кражба от наетия от ищеца сейф № 50, находящ се в трезорното помещение на Банката в гр. Плевен, както и че въпросната кражба следва да се тълкува като неизпълнение от страна на Банката на нейно основно задължение по Договора - да осигури сигурността и неприкосновеността на вложените вещи. Сочи се, че за да достигне до тези изводи, решаващият състав е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като ищецът не е провел пълно и

главно доказване на фактите, които ги обуславят, а именно самата кражба като обективно настъпил факт и нейното тълкуване като неизпълнение на Договора от Банката, както и не е взел предвид всички безспорно доказани факти, които опровергават тези изводи. Излагат се доводи, че относно наличието на осъществена кражба, съдът се е позовал на Постановление за спиране на ДП № 39/2015 г. по описа на РП – Плевен, но същото не съставлява годно доказателство за извършена кражба. Сочи се, че на фазата на досъдебното производство съществува единствено твърдение за извършено престъпление, като съгласно чл. 300 ГПК единствено влязлата в сила присъда на наказателния съд има обвързващо действие за гражданския съд относно извършването на престъпно деяние. Наред с това се твърди, че съдът е игнорирал факта, че в трезорното помещение на Банката не са били установени никакви материални индикации за извършване на кражба. В тази връзка се поддържа, че за да постанови обосновано и правилно решение, съдът е длъжен да обсъди и прецени всички събрани доказателства в тяхната съвкупност, което не е било сторено от първоинстанционния съд. На следващо място се излага, че упълномощен представител на ищеца за достъп до процесния сейф е била Р. Н. - заемаща длъжност Ст. разследващ полицай, която е имала право на достъп до сейфа, респ. е разполагала с фактическа и правна възможност да въздейства върху съдържанието му, без трето лице да осъществява постоянен контрол върху нейните действия. От изложеното следвал извод, че теоретично е възможно съхраняваните в сейф № 50 златни накити да са преместени от този сейф по някаква причина от лицето, което е имало право на достъп до него, в който случай е възможно това да се квалифицира като липса на вложените ценности. В тази връзка се поддържа, че ищецът не е доказал по безспорен начин факта, че липсата на ценности в наетия от него сейф е последица от неизпълнение от страна на Банката на задължението ѝ да осигури сигурността на трезора, а след като не е доказано неизпълнение, не може да възникне и отговорност за обезщетение на настъпили вреди. Излагат се доводи, че СРС е допуснал сериозни нарушения и при формиране на изводите си относно присъденото обезщетение, а именно неправилно прилагане на материалния закон и неправилна преценка на събраните доказателства. Позовавайки се на наличието на неизпълнение на сключения Договор за наем на сейф, СРС е приел, че Банката следва да отговаря за причинената вреда на клиента, като му заплати обезщетение в размер на 10 000 евро, като неправилно съдът е счел, че този размер на вредата не е нужно да се доказва, след като ищецът не е претендирал действително претърпените вреди, които са в по-голям размер, при които иначе следвало да се проведе пълно и главно доказване. На следващо място се поддържа, че претенцията на ищеца за обезщетение поради неизпълнение на договор е погасена на основание чл. 117 „б“ от ЗЗД поради изтичане на тригодишния давностен срок, считано от твърдяната дата на установената липса на ценностите, съхранявани в сейфа - 17.02.2015г. до датата на исковата молба пред РС-Плевен - 27.06.2018г., поради което подлежи на отхвърляне и на това основание.

Поради изложеното се иска от настоящата инстанция да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да бъде отхвърлен предявеният иск.

Въззиваемата страна ОД на МВР – Плевен, чрез процесуалния си представител юрск. Гергана Алексиева е депозирала в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК отговор на въззивната жалба, в който се излага становище за нейната неоснователност. Поддържа се, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, а подадената срещу него въззивна жалба да бъде оставена без уважение като неоснователна. Претендира разноски по делото.

Софийски градски съд, след като обсъди по реда на чл. 236, ал. 2 ГПК събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с предявен иск от ОД на МВР-Плевен срещу „А.Б.Б.“ АД с правно основание чл. 79, ал. 1, във вр. с чл. 82,33Д, вр. с чл. 605 от ТЗ за заплащане на сумата от 10 000 евро, представляваща обезщетение съгласно т. 2 от Договор с рег. № 30563/24.09.2014г. за наем на сейф с необявено съдържание, ведно със законна лихва върху сумата от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба се твърди, че на 24.09.2014г. между ОД на МВР – Плевен и ответника „А.Б.Б.“ АД бил сключен договор за наем на сейф /с необявено съдържание/ с рег. № 30563/24.09.14г. по описа на ОД на МВР-Плевен. Договорът имал за предмет предоставяне от банката на клиента за срок от 6 месеца - до 10.03.2015 г. възмездно ползване на сейф № 50 в обществен трезор на банката на адрес: гр. Плевен, ул. ****, в който клиентът да съхранява ценности, ценни книги, вещи и документи, като сейфът е с необявено пред банката съдържание и стойност на вложеното. Поддържа, че в сейфа са съхранявани веществени доказателства по ДП № 11/2012г. по описа на ОС-Плевен, в съответствие с императивната разпоредба на чл. 110, ал. 5 от НПК. Твърди се, че договор с № 30563/24.09.14г. е пореден сключен с банката договор за наем на сейф № 50 с необявено съдържание, като при всеки договор ищецът заплащал сума в размер на 110 лева, възнаграждение за наем на сейфа за 6 месеца и гаранция за добросъвестно ползване. Съгласно т. 2 от Договора за наем на сейф с рег. № 30563/24.09.14 г. за наем на сейф с необявено съдържание банката отговаря за причинените на клиента вреди, настъпили поради пълно или частично погиване на вложените предмети, до доказан от клиента размер, но не по-голям от равностойността на 10 000 евро. Твърди се, че по посочения банков сейф по процесния договор, ищецът съхранявал 2,926,32 гр. златни накити на стойност 237 129.01 лева, представляващи веществено доказателство по ДП №11/12г. по описа на ОП-Плевен /ЗМ № 11/12 по описа на СПИП/. След първоначалното им предаване за съхранение в банковата касета от 09.02.11г., златните накити били изваждани само веднъж - с Постановление за изваждане на веществени доказателства от 29.11.2012 г., за извършване на експертиза, след което още същия ден били върнати в трезора /в изпълнение на постановление за предаване на веществени доказателства от 29.11.2012 г.

При извършена проверка на 17.02.2015 г. била установена липса на съхраняваните в банков сейф № 50 веществени доказателства по ДП № 11/12г. на ОП-Плевен - именно на 2,926,32 гр. златни накити на стойност 237 129,01 лева по пазарни цени към момента на изнемването им - 08.12.10г. Във връзка с извършената кражба в „А.Б.Б.“ АД бил извършен оглед на местопроизшествие и образувано ДП № 39/15 г. по описа на ОП-Плевен за престъпление по чл. 196 а от НК - кражба в особено големи размери и представляваща особено тежък случай. С два броя покани за доброволно изпълнение ищецът поканил ответната банка на основание чл. 2 от договора между страните да му заплати в 14 дневен срок доброволно максималния размер на обезщетението за доказани вреди по договора от 10 000 евро, като банката отказала. Ответникът отказал да възстанови и внесената гаранция по т. 4 от Договора. Ищецът твърди, че е налице неизпълнение на поето от банката задължение за опазване на вложени от него вещи в сейф, като е налице изправност на ищеца предвид платената гаранция за добросъвестно ползване на сейф и възнаграждение за наем. Поддържа предвид извършената от сейфа кражба и наличието на липса, че Банката не е спазила изискванията на Наредба №1-171/02.07.01г. за организация и контрол по обезпечаване сигурността на

банките и небанковите финансови институции. В тази връзка моли, ответникът да бъде осъден да му заплати дължимото по т. 2 от Договор рег. № 30563/24.09.14г. обезщетение за вреди в максимален размер от 10 000 евро.

Ответникът „А.Б.Б.“ АД в депозиран писмен отговор на исковата молба по реда на чл. 131 ГПК излага становище за неоснователност на иска. Не оспорва, че между страните е сключен описания в исковата молба договор с предмет отдаване под наем на банков сейф с необявено съдържание с рег. № 30563/24.09.2014 г. по описа на ОД на МВР-Плевен, за ползване на сейф № 50 в Обществения трезор на банката на адрес гр. Плевен, ул. ****. Твърди се, че от доказателствата към исковата молба не се установява какво имущество е вложено, нито неговата стойност. Твърди се, че е недоказано твърдението на ищеца за извършена от трезорното помещение кражба, тъй като образуваното досъдебно производство е спряно, поради неразкриване на извършителя. Излага се, че посоченият сейф е бил отварян единствено от лицата, които са имали право да го достъпват и да депозират в него, съответно да изнасят вещи от него съгласно договора. Навеждат се доводи, че не е установено нарушение в начина, по който банката е осъществявала дейностите, свързани с трезорното помещение в град Плевен. Твърди се, че не е налице основание за ангажиране отговорността на банката за изплащане на обезщетение поради липса на доказателства за настъпване на фактическия състав на увреждане, за което банката да носи отговорност. Моли за отхвърляне на иска.

Въззивната инстанция намира, че решението е постановено при задълбочено обсъждане на събраните по делото доказателства и при изяснена фактическа обстановка от страна на СРС. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл. 266, ал. 2 и ал. 3 от ГПК, които да променят приетата от първостепенния съд фактическа обстановка, поради което въззивният съд не намира за необходимо да я преповтаря, а препраща към фактическите изводи на СРС на основание чл. 272 ГПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалвана му част, като по останалите въпроси – по правилността на фактическите и правни констатации само въз основа на въведените във въззивната жалба оплаквания.

При извършена служебна проверка въззивният съд намира, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и процесуално допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е и правилно, като фактическите и правни констатации на въззивния съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт, поради което и на основание чл. 272 от ГПК, настоящият състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи следва да се добави следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 82 ЗЗД, вр. чл. 605 ТЗ за заплащане на обезщетение за вреди от договорно неизпълнение на Договор за наем на

сейф (с необявено съдържание) с рег. № 30563/24.09.2014 г. за възмездно ползване на сейф № 50 в обществен трезор на „А.Б.Б.“ АД, на адрес: гр. Плевен, ул. ****, вследствие извършена кражба в банковия сейф.

От правната характеристика на договора за наем на сейф, с оглед неговата законова регламентация, предвидена в ТЗ, произтичат задълженията на наемодателя да предостави ползването на сейфа и да осигури неприкосновеността на същия и неговото съдържание. За основателността на иска по чл. 79, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 82 ЗЗД, вр. чл. 605 от ТЗ, в тежест на ищеца е да докаже неизпълнение от страна на ответника на договорното задължение по сключен договор за наем на банков сейф да осигури неприкосновеността на сейфа и вложеното в него съдържание, от което са произтекли имуществени вреди. Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест по чл. 154, ал. 1 ГПК, в тежест на ответната страна е да установи точно изпълнение от нейна страна на договорното й задължение по сключен договор за наем на банков сейф между страните да осигури неприкосновеността на сейфа, полагайки грижата на добрия търговец.

При така приетата фактическа обстановка, установена от събрания по делото доказателствен материал решаващият състав на СГС намира, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответното дружество по предявения срещу него иск от страна на ищеца с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 2 ЗЗД във връзка чл. 82 ЗЗД и чл. 605 ТЗ. С нормата на чл. 79, ал. 1, т. 2 ЗЗД е регламентирана материята относно неточното изпълнение на договорните задължения от страна на длъжника, като е предвидено, че в тази хипотеза кредиторът има право да иска обезщетение за неизпълнение, което съгласно чл. 82 ЗЗД обхваща претърпяната загуба и пропуснатата полза, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението и са могли да бъдат предвидени при пораждаване на задължението, в случаите, когато длъжникът е бил недобросъвестен – той отговаря за всички преки и непосредствени вреди.

Съгласно чл. 605, ал. 1 ТЗ, с договора за наем на сейф наемодателят предоставя на наемателя за определен срок срещу възнаграждение ползването на сейф в охраняемо помещение. Сейфът служи за съхраняване на ценности и ценни книги, други вещи и документи. До съдържанието на сейфа достъп има само наемателят.

Безспорно е между страните в процеса, че същите са били обвързани с облигационно правоотношение, по силата на сключения между тях на 28.07.2011 г. и впоследствие продължен с договор № 30563 / 24.09.2014 г. договор за отдаване под наем на банков сейф, по силата на който ответникът „А.Б.Б.“ АД е предоставил на ищеца ОД на МВР-Плевен за временно възмездно ползване сейф № 50 в обществен трезор на банката на адрес в гр. Плевен, ул. ****, в който клиентът да съхранява ценности, ценни книги, вещи и документи, като сейфът е с необявено пред банката съдържание и стойност на вложеното /чл. 605, ал. 2 ТЗ/, което след възникването му не е било прекратявано.

Не е спорно и обстоятелството, че наемателят е изпълнил изцяло задължението си да заплати уговореното възнаграждение по тази сделка във връзка с ползването на сейфа, а именно, че ищецът е заплатил на Банката по договора сума в размер на 110 лева от 25.09.2014 г., представляваща наемна цена и гаранция за добросъвестно ползване на сейфа съгласно чл. 4 от договора между страните.

Спорен между страните е въпросът относно наличието на неизпълнение от страна на Банката на посоченото договорно задължение, както и фактът на настъпване на вреди за наемателя на сейфа - ищец по делото.

Въззивният съд намира, че от събрания в първоинстанционното производство доказателствен материал се установява, че в дадения казус е налице неизпълнение от страна на Банката - наемодател на визираното основно задължение по чл. 605, ал. 1 ТЗ. да предостави на наемателя - ищец ползването на сейфа в охраняемо помещение, до съдържанието на който достъп да има само наемателят. В обхвата на това задължение се включва предприемане на всички необходими мерки за препятстване на достъпа на трети лица до помещението, в което се намира сейфът, които не са надлежно упълномощени от наемателя и наемодателя, както и мерки за защита от въздействие върху помещението и самия сейф, които биха могли да имат за резултат накърняване на неговата неприкосновеност. В тази връзка, въззивният съд намира, че в хода на процеса е доказано неизпълнение на нормативно установени мерки за препятстване на достъпа на трети лица до трезорното помещение по Наредба № I-171 от 02.07.2001 г. за организацията и контрола по обезпечаване на сигурността на банките и небанковите финансови институции, издадена от МВР и БНБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 286, ал. 1 ТЗ, търговска е сделката, сключена от търговец, която е свързана с упражняването от него занятие. Предвид това, че по силата на посочената разпоредба, процесната сделка е търговска, ответната страна „А.Б.Б.“ АД следва да изпълнява задълженията си по нея с грижата на добър търговец по смисъла на чл. 302 ТЗ. Грижата на добрия търговец изисква от длъжника да положи грижа, по-голяма от обичайната и от грижата на добрия стопанин по чл. 63, ал. 2 ЗЗД, с оглед на обстоятелството, че поетото от търговеца задължение представлява осъществяване на дейност по занятие. Безспорно е в доктрината и в константната съдебна практика, че преценката за дължимата грижа следва да се осъществява на база търговското качество на длъжника, както и на вида и характера на престацията. С оглед естеството на договора за наем на сейф, наемодателят няма достъп до вещите, съхранявани в сейфа, но същият осъществява държането на сейфа, като срещу уговореното възнаграждение той извършва охрана и надзор над сейфа и помещението, в който се намира този сейф. С оглед горното, грижата на добрия търговец – наемодател на сейф включва предприемане на всички необходими мерки, за да предотврати достъпа на неоторизирани лица до трезорното помещение и намиращите се в него сейфове, както и всички необходими мерки за защита от въздействие върху това помещение и сейфа, които биха могли да доведат до накърняване на неприкосновеността на сейфа, което в случая не е направено. За това неизпълнение, съгласно общите принципи на облигационното и търговското право, ответната банка носи отговорност по чл. 79, ал. 1, пр. 2 ЗЗД. Наемодателят би могъл да бъде освободен от отговорност в хипотезата на чл. 306, ал. 2 ТЗ, която обаче в дадения казус не е налице, тъй като конкретните факти и обстоятелства не обосновават извод за непредотвратимост на осъщественото посегателство. Смисълът от сключването на договор за наем на сейф е осигуряването на сигурна защита на наетия сейф, в който обичайно се съхраняват пари, ценности и важни за наемателя документи, поради което ответникът е бил длъжен да вземе съответните адекватни охранителни

Настоящият състав намира, че осъществяването на такъв неправомерен достъп до сейф № 50 в периода: м. 11.2014 г. – 17.02.2015 г. е доказано в процеса. В тази връзка, на първо място от Постановление за спиране на наказателно производство по ДП № 39/2015г. по описа на РП-Плевен се установява, че същото е образувано на 17.02.2015 г. срещу неизвестен извършител за това, че в периода м.11.14г.- 17.02.15г. в гр. Плевен, при условията на продължавана престъпна дейност и чрез използване на неустановено

техническо средство, същият е отнел чужди движими вещи в особено големи размери – парични средства и друго движимо имущество от владението на различни граждани, както следва: от владението на Б.Г.И. парична сума в размер на 54 000 евро по наета банкова касета, от владението на Е.Б.С. парична сума в размер на 65 000 евро, от владението на Ц.П.М. – парична сума в размер на 73 000 лв., от владението на Л.Б.Б. и В.Б.Б. парична сума в размер на 198 165 евро и златни накити, от владението на А.Х.Х. парична сума в размер на 198 165 евро и златни накити по наета банкова касета, от владението на Г.Д.С. парична сума в размер на 250 000 лв. – без съгласието на визираните лица с намерение противозаконно да ги присвои – престъпление по чл. 196а, вр. с чл. 195, ал. 1, т. 4, вр. с чл. 194, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 НК. В постановлението е посочено, че през процесния период ползватели на различни сейфове в ответната банка „А.Б.Б.“ АД – клон Плевен са констатирани липси на оставените от тях пари и ценности. От представената по делото Докладна записка до Директора на ОД на МВР – Плевен от Ст. разследващ полицай Р. Н. се установява, че на 17.02.2015г., същата е констатирала липса и в сейф № 50, нает от ОД на МВР-Плевен, в който се съхраняват веществени доказателства по досъдебни производства, разследването по които се провежда от нея и по-конкретно установено е липсата на плик, съдържащ златни накити и парична сума по ДП № 11/2012 г. по описа на ОД на МВР – Плевен, както и парична сума по ДП № 763/2013 г. на РП – Плевен. Посочено е, че златните накити са били в голямо количество – 2 926,32 гр. и са били поставени в обемен плик, като според приложената по делото съдебно – оценителна експертиза, същите са били оценени по пазарни ценни към датата на изземването им на 237 129,01 лв. Видно от Постановлението за спиране, наказателното производство по ДП № 39/2015 г. по описа на РП – Плевен и пр. пр. № 452/2015 г. е спряно до установяване на извършителя на деянията. От представените по делото пълномощни от Директор на ОД на МВР-Плевен е видно, че Старши разследващ полицай при ОД на МВР Плевен – Р. Н. е упълномощена да подписва необходимите документи във връзка с продължаване срока на процесния договор за наем на сейф, сключен с „А.Б.Б.“ АД и да ползва сейфа от името и за сметка на Областната дирекция за нуждите на ДП № 11/2012г. по описа на ОП-Плевен.

Въззивният съд намира за неоснователни релевираните възражения във въззивната жалба за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от страна на първоинстанционния съд, поради това, че съдът не е обсъдил всички фактически данни и доказателства по делото и по конкретно, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на фактите, пряко доказващи самата кражба като обективно настъпил факт, както и нейното тълкуване като неизпълнение на Договора от Банката.

Безспорно е, че страната, в чиято тежест е установяването на определени факти, следва да ги докаже пред съда по един несъмнен начин, като проведе главно и пълно доказване. По правило това доказване се извършва с преки доказателства, които установяват пряко релевантния юридически факт, но в определени случаи, когато страните не разполагат с преки доказателства, фактът може да бъде установен и с косвени доказателства, стига косвените доказателства да са несъмнено установени, достоверни и да са в такава връзка с другите обстоятелства, че да установяват без съмнение главния факт /в този см. решение № 226/12.07.2011 г. по гр. д. № 921/2010 г. на ВКС, IV ГО, решение № 50/21.07.2017 г. по гр. д. № 4 880/2014 г. на ВКС, IV ГО и др., постановени по реда на чл. 290 ГПК/. За да се стигне чрез косвени доказателства до пълно доказване е необходима такава система от доказателствени факти, обсъждането на които в тяхната взаимна връзка и при спазване на правилата на логиката да бъде изключена друга възможност, освен осъществяването на

твърдения факт /в този смисъл е и съдебната практика, обективирана в решение № 841/19.01.2010 г. по гр. д. № 3530/2008 г. на ВКС, IV ГО, решение № 61/01.03.2016 г. по гр. д. № 4578/2015 г. на ВКС, IV ГО и др./, каквато хипотеза в конкретния случай е налице.

От приетите доказателства по делото, изходящи от СДВР, обсъдени подробно от първоинстанционния съд в решението /Докладна записка рег. № 316р-5041 от 18.02.2015 г. и Докладна записка рег. № 316р-5568 от 24.02.2015 г. на Ст. разследващ полицай при ОД на МВР – Плевен - Р. Н., Писмо, рег. № 316000-6158 от 24.02.2015 г. до Окръжна прокуратура – Плевен, Уведомително писмо от ВКП до Зам. – министъра на МВР/, Постановление за спиране на наказателното производство по ДП № 39/2015 г. на ОП- Плевен от 11.03.2016 г., както и от показанията на свидетелите Р. Н. и Лиляна Младенова /работила в клона на ответната банка в гр. Плевен през 2015 г./ в процеса е доказано, че в периода: м. 11.2014 г. – 17.02.2015 г. в ответната банка са подадени сигнали за неправомерно ползване и липсващи вещи от банкови касети в трезора на „А.Б.Б.“ АД – клон Плевен, ул. **** от различни пострадали лица, за които няма данни да са се познавали към този момент, както и че всички заявени посегателства са върху сейфове от един и същи клон. От показанията на свидетеля Г.С. /ползвател на банкова касета с необявено съдържание в същия офис през периода 08.06. – 26.02.2015г./ се установява, че от ползваната от него банкова касета също са установени липси, за които същият поддържа, че от страна на Банката му е било заплатено обезщетение. В тази връзка, въззивният съд намира, че при съвкупна преценка на събраните доказателства по делото, преценени по-конкретно въз основа на тяхната взаимна връзка и обусловеност, се налага логичен извод за извършено незаконно проникване и отнемане на съдържанието на процесния сейф № 50, нает от ищеца по делото ОД на МВР – Плевен. Действително, следва да се посочи, че в случая не са налице оставени трасологични следи като например разбити, разрязани или увредени врати на сейфа, решетки или други прегради в самото помещение и не са установени никакви повреди върху външните повърхности на секретните брави и вратичката на този сейф, разпилени вещи или други белези, каквито са твърденията във въззивната жалба, но настоящият състав намира, че визираното обстоятелство не е основание за извеждане на извод за липса на неоторизирано проникване в процесния сейф.

В случая, чрез събраните пред първата инстанция доказателства, въззивният съд намира за установено, че е налице неизпълнение от страна на банката-наемодател на основното ѝ задължение по чл. 605, ал. 1 ТЗ да предостави на наемателя-ищец ползването на сейфа, до съдържанието на който достъп да има само наемателят. Доводите в жалбата в тази връзка са неоснователни. Според общите принципи на облигационното и търговското право, длъжникът винаги отговаря за неизпълнението, освен ако докаже, че невъзможността за изпълнение се дължи на причина, която не може да му се вмени във вина, като при търговските сделки подобна оневиняваща причина може да бъде само непреодолима сила. Съгласно чл. 306, ал. 2 ТЗ непреодолима сила е непредвидено или непредотвратимо събитие от извънреден характер, възникнало след сключване на договора. Критерий за предвидимост и предотвратимост е дължимата грижа, която длъжникът следва да полага при изпълнение на договорните си задължения. Доколкото процесният договор е търговска сделка за ответната банка, то същият следва да изпълнява задълженията си по нея с грижата на добър търговец по смисъла на чл. 302 ТЗ. Поради изложеното, процесното незаконно посегателство от трето лице върху наетия от ищеца сейф не представлява непреодолима сила. Ответникът е бил длъжен да предвиди подобно незаконно проникване в трезора, поради което да вземе всички необходими охранителни мерки, за да го предотврати. Смисълът от сключване на договор за наем на сейф е осигуряването на сигурна защита на

наетия сейф, в който обичайно се съхраняват ценности и важни документи за наемателя. Ето защо наемодателят е длъжен да осигури такава защита, която да изключи всяка възможност от незаконно проникване в трезора. Начинът на осигуряване на тази защита е без значение /чрез физическа охрана през цялото денонощие в трезора или чрез съответните технически средства за наблюдение и известяване/, а е важен единствено крайният резултат - достъп до сейфа да има само наемателя. Ответникът е бил длъжен да предвиди възможността от незаконно проникване в трезора и да предотврати подобно незаконно проникване, което не е било направено. Ето защо ответникът носи отговорност за неизпълненото си договорно задължение, което поражда правото на ищеца да претендира обезщетение на вредите, причинени от това неизпълнение.

В конкретния казус от страна на ищеца, в съответствие с носената от него доказателствена тежест, съдът намира за установено по делото настъпването на процесните имуществени вреди. В настоящия случай, отговорността на ответника се претендира на договорно основание, като от ответната страна се иска заплащане на обезщетение, което страните са уговорили при настъпването на определени условия в чл. 2 от Договора за наем на сейф. Съгласно предвиденото в т. 2 от процесния договор, Банката се е задължила да отговаря за причинените на клиента вреди, настъпили поради пълно или частично погиване на вложените предмети до доказан от клиента размер, но не по-голям от равностойността на 10 000 евро. Безспорно е, че незаконно отнетото съдържание на сейфа представлява вреда във формата на претърпяна загуба за наемателя на сейфа. Тази вреда обаче не се предполага, а следва да бъде доказана по делото при условията на пълно и главно доказване, което в случая е направено. Макар сключения договор за процесния сейф да е бил с необявено пред банката съдържание по смисъла на чл. 605, ал. 2 ТЗ, въззивният съд намира, че чрез събраните в производството доказателства пред първата инстанция е установено какви вещи са били вложени в наетия сейф и каква е тяхната стойност. Така от представените писмени доказателства пред СРС се установява, че в сейфа са съхранявани златни бижута, описани като количество, чиято стойност по пазарни цени към датата на изземването им е била оценена на 237 129,01 лв. Следователно и доколкото, по делото от страна на ищеца е заявена искова претенция не в пълния размер, а се претендира обезщетение поради неизпълнение на договора от страна на ответника в размер на сумата от 10 000 евро – съобразно уговореното в чл. 2 от договора, то въззивният съд намира за правилни и законосъобразни изводите на СРС, че посоченият размер не е нужно да бъде доказван, след като ищецът не претендира действително претърпените в по-голям размер вреди, които биха подлежали на пълно и главно доказване по делото.

След като е налице липса на вложеното в сейфа съдържание, наемателят - ищец по делото е лишен от правото на държане на вещи с определена и доказана стойност по причини, за които отговорност носи наемодателят, поради което за него е налице и правен интерес да установи горните обстоятелства, което му дава и материално-правната легитимация, оспорвана от ответника. При така изложеното след като банката не е проявила дължимата грижа по съхранението и опазването на касетите, в т. ч. и на процесната, от неоторизиран достъп и е налице неизпълнение на задължения по сключения договор, същата дължи обезщетение по чл. 79, ал. 1, пр. второ ЗЗД. Претендираното обезщетението на основание чл. 82, ал. 1 ЗЗД е пряка и непосредствена последица от неизпълнението на това задължение, при което исковата претенция за заплащане на сумата от 10 000 евро се явява основателна и доказана и следва да се уважи изцяло, ведно със законна лихва от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Отговорността на наемодателя е от

неизпълнение на сключен договор и е без значение обстоятелството чия собственост са вещите в наетата касета.

По отношение на релевираното във въззивната жалба възражение за давност, настоящият състав намира, че същото е преклудирано. Възражение за давност не е направено от ответната страна нито в отговора по исковата молба, нито в първото по делото съдебно заседание. За първи път въпросът за погасяване правото на иск по давност е повдигнат едва с въззивната жалба, което е недопустимо, в която насока са и разрешенията, дадени в ТР № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ВКС.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящата въззивна инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, пр. 1 ГПК изцяло, а подадената срещу него въззивна жалба да се остави без уважение като неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на делото съдът приема, че отговорността за разноски следва да се постави в тежест на въззивника, който следва да заплати на въззиваемата страна разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр чл. 37, ал. 1 от Закон за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20067213 от 15.03.2021 г., постановено по гр. д. № 20415/2019 г. по описа на СРС, ГО, 69 състав.

ОСЪЖДА „А.Б.Б.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. **** да заплати на ОД на МВР-Плевен, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. Плевен, ул. „**** на основание чл. 78, ал. 3, вр. ал. 8 ГПК сумата от 100 /сто/ лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____